

Arrest

nr. 152 284 van 11 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 december 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan zowel de eerste als de tweede verzoekende partij, respectievelijk op 18 januari 2013 en op 7 november 2013, een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd. Blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt, werd het beroep tegen de beslissing van 18 januari 2013 op 4 juni 2015 bij arrest nr. X verworpen. Tegen de beslissing van 7 november 2013 werd geen beroep ingediend, zodat ook deze beslissing definitief is.

Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niet anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven, te constateren dat de inreisverboden van respectievelijk 18 januari 2013 en 7 november 2013 nog steeds van kracht zijn en de verzoekende partijen aldus het recht niet hebben zich op het Belgisch grondgebied te bevinden, kan een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 juli 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 18 augustus 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 juli 2015 opgenomen grond, verwijst hun raadsman naar het betoog gevoerd in het kader van de voorgaande zaak met volgnummer 4 (RvV X). Naar aanleiding van laatstgenoemde zaak werd het volgende gesteld: *“VzP'en stellen het niet eens te zijn met de analyse van onontvankelijkheid. Het is niet omdat zij onder een definitief inreisverbod staan, dat zij geen belang hebben bij de beoordeling van hun aanvraag 9bis. Artikel 9bis Vw. – en in het bijzonder de buitengewone omstandigheden – is niet strijdig met een inreisverbod. VzP'en stellen dat steeds de opheffing of de intrekking van het inreisverbod kan worden gevraagd. Het een en ander sluit elkaar niet uit. VzP'en volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift.”*

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift en geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 2 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partijen stellen *“het niet eens te zijn met de analyse van onontvankelijkheid. Het is niet omdat zij onder een definitief inreisverbod staan, dat zij geen belang hebben bij de beoordeling van hun aanvraag 9bis. Artikel 9bis Vw. – en in het bijzonder de buitengewone omstandigheden – is niet strijdig met een inreisverbod. VzP'en stellen dat steeds de opheffing of de intrekking van het inreisverbod kan worden gevraagd. Het een en ander sluit elkaar niet uit.”*, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen met voormeld betoog geen elementen bijbrengen die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen in de beschikking d.d. 2 juli 2015 wordt gesteld. De onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod kan immers niet worden gemachtigd tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, tenzij het inreisverbod niet langer geldt, omdat het is verstreken, ingetrokken of opgeheven. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad wijst er bovendien op dat indien het de bedoeling van de wetgever was geweest voor de onderdaan van een derde land de mogelijkheid te creëren een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen niettegenstaande de betrokken onderdaan onder een inreisverbod staat, deze mogelijkheid zou zijn geïncorporeerd in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, *quod non*.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET